

ΣΦΑΙΡΑ

ΕΤΟΣ 7^{ον} ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 339 | ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΩΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ | ΣΑΒΒΑΤΟΝ 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ — ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 1.50

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ 8^{ΗΝ} ΣΕΛΙΔΑ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Σούφερα μαθές, άνιψοῦδι Βασιληά, νιά γίδα για νά περιδρομιάσης.

ΩΜΟΡΦΟΝΕΙΟΣ.—Ούίτ, κ' έγώ δυό κολουοῦρες.

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ.—Κ' έγώ χρήματα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—'Ο Βασιλεύς θά φάη, ζήτω ό Βασιλεύς !

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΔΩΜΑΤΙΟΥ

Κατά τὸ 1900 ένας νεαρός λόρδος ἐκληρονόμησε στή Σκωτία, ἀνάμεσα σε κάτι ψηλά βουνά, ἕνα πύργο παλαιῶν, μέσα στὸν ὄρειον ὄψη...

Ὁ λόρδος Μάκ-Μάουν, ἄνθρωπος πολὺ μορφωμένος, ὡστε νὰ μὴ πιστεύη σὲ φαντάσματα ἐσ-ἐφτηνε ὅτι ἐβγαλαν αὐτὸ τὸ μυσθὶ γιὰ νὰ ἀπομακρύνουν τὸν κάθε τόσο ἀφέντη...

Ὁ φύλακας ἐκπληκτος ἐτρέξε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. —Φοβούμαι, κύριε, ὅτι θὰ μετανοήσετε γι' αὐτὴ σας τὴν τὸλημ. Στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, γίνονται ἐκεῖ παράξενα πράγματα καὶ θὰ παίξετε τὴ ζωὴ σας.

Ὁ λόρδος ἀποδίδωσεν αὐτὴ τὴν κατάσταση στὴν ὑγρασία τοῦ δωματίου καὶ σὲ μιὰ γούρνα, πού βρισκόνταν ἀκριβῶς κατω ἀπὸ τὰ παραθύρα τῆς καμαράς καὶ πού θὰ γέμιζεν δλη τὴ καμαρά ἀπὸ διαφορὰ ἐπικίνδυνά μολύσματα.

Ὁ λόρδος ἀποδίδωσεν αὐτὴ τὴν κατάσταση στὴν ὑγρασία τοῦ δωματίου καὶ σὲ μιὰ γούρνα, πού βρισκόνταν ἀκριβῶς κατω ἀπὸ τὰ παραθύρα τῆς καμαράς καὶ πού θὰ γέμιζεν δλη τὴ καμαρά ἀπὸ διαφορὰ ἐπικίνδυνά μολύσματα.

Ὁ λόρδος ἀποδίδωσεν αὐτὴ τὴν κατάσταση στὴν ὑγρασία τοῦ δωματίου καὶ σὲ μιὰ γούρνα, πού βρισκόνταν ἀκριβῶς κατω ἀπὸ τὰ παραθύρα τῆς καμαράς καὶ πού θὰ γέμιζεν δλη τὴ καμαρά ἀπὸ διαφορὰ ἐπικίνδυνά μολύσματα.

Ὁ λόρδος ἀποδίδωσεν αὐτὴ τὴν κατάσταση στὴν ὑγρασία τοῦ δωματίου καὶ σὲ μιὰ γούρνα, πού βρισκόνταν ἀκριβῶς κατω ἀπὸ τὰ παραθύρα τῆς καμαράς καὶ πού θὰ γέμιζεν δλη τὴ καμαρά ἀπὸ διαφορὰ ἐπικίνδυνά μολύσματα.

Ὁ λόρδος ἀποδίδωσεν αὐτὴ τὴν κατάσταση στὴν ὑγρασία τοῦ δωματίου καὶ σὲ μιὰ γούρνα, πού βρισκόνταν ἀκριβῶς κατω ἀπὸ τὰ παραθύρα τῆς καμαράς καὶ πού θὰ γέμιζεν δλη τὴ καμαρά ἀπὸ διαφορὰ ἐπικίνδυνά μολύσματα.

Ὁ λόρδος ἀποδίδωσεν αὐτὴ τὴν κατάσταση στὴν ὑγρασία τοῦ δωματίου καὶ σὲ μιὰ γούρνα, πού βρισκόνταν ἀκριβῶς κατω ἀπὸ τὰ παραθύρα τῆς καμαράς καὶ πού θὰ γέμιζεν δλη τὴ καμαρά ἀπὸ διαφορὰ ἐπικίνδυνά μολύσματα.

νάσουν ἕνα γιατρός. Τότε ἡ διάσημος γιατρός Τάυλορ εὐρίσκονται στὴ Σκωτία καὶ μάλιστα στὸ πύργο κοντά. Ἦρθε ἀμέσως στὸ μελλοθάνατο, τὸν βοήθησε καὶ κατώρθηκε νὰ τὸν ξαναφέρει στὴ ζωὴ. Μόλις ὁ νεαρός λόρδος μπόρεσε νὰ μιλήσῃ, διηγήθηκε τὰ ἑξῆς:

—Μόλις ἀποκοιμήθηκα εἶδα ἄσφαιρα, εἶτε σάν ὄνειρο, εἶτε σὲ μιὰ κατάσταση, πού βρισκόμεθα ἀνάμεσα στὴν ἐρητύρηση καὶ τὸν ὕπνο, νὰ σηκώνεται μπροστά μου ἕνα φάντασμα πράσινο, νὰ πέφτῃ πάνω στὸ κρεβάτι μου καὶ νὰ βυθίζῃ τὰ μύτερά του νύχια στὸ στήθος μου...

—Μυλόρθε, εἶπεν ὁ γιατρός, ἀν θέλετε, θὰ μπορέσω σὲ λίγο νὰ διώξω τὸ δαίμονα, πού δὺδ φορές ἔως τώρα ἔβαλε τὴ ζωὴ σας σὲ κίνδυνο.

—Καὶ πῶς; ρώτησεν ὁ λόρδος. —Διηγήθησατέκατε, εἶπεν ὁ γιατρός. —Ἀπὸ κοῖτις; πῶς; —Ὁ γιατρός ἐτίμησεν ἕνα βιβλίον, πού βρισκόνταν στὴν βιβλιοθήκη τοῦ πρασίνου δωματίου, τὸ τίναξε καὶ ἔκαμε νὰ πέσῃ μιὰ σκόνη...

—Νὰ τὸ διηγήθῃ, εἶπε εἰς αὐτὸν ἕνα ἀπὸ τὰ δονατώτερα, πού ὁ κάκρον, εἶναι μιὰ ἐνωσὴ χυλοῦ καὶ ἀρσενικοῦ. —Ἀλλὰ ἀπὸ ποῦ προέρχεται τὸ δηλητήριο; ρώτησεν ὁ λόρδος, —Μὴν κατηγορεῖτε κανένα, εἶπεν ὁ κύριος Τάυλορ. Ὁ μόνος ἐνοχος εἶναι αὐτὴ ἡ πράσινη μπόγα τοῦ δωματίου, πούναι πολὺ γνωστὴ στους ζωγράφους...

—Ἀλλὰ ἀπὸ ποῦ προέρχεται τὸ δηλητήριο; ρώτησεν ὁ λόρδος, —Μὴν κατηγορεῖτε κανένα, εἶπεν ὁ κύριος Τάυλορ. Ὁ μόνος ἐνοχος εἶναι αὐτὴ ἡ πράσινη μπόγα τοῦ δωματίου...

—Ἀλλὰ ἀπὸ ποῦ προέρχεται τὸ δηλητήριο; ρώτησεν ὁ λόρδος, —Μὴν κατηγορεῖτε κανένα, εἶπεν ὁ κύριος Τάυλορ. Ὁ μόνος ἐνοχος εἶναι αὐτὴ ἡ πράσινη μπόγα τοῦ δωματίου...

—Ἀλλὰ ἀπὸ ποῦ προέρχεται τὸ δηλητήριο; ρώτησεν ὁ λόρδος, —Μὴν κατηγορεῖτε κανένα, εἶπεν ὁ κύριος Τάυλορ. Ὁ μόνος ἐνοχος εἶναι αὐτὴ ἡ πράσινη μπόγα τοῦ δωματίου...

—Ἀλλὰ ἀπὸ ποῦ προέρχεται τὸ δηλητήριο; ρώτησεν ὁ λόρδος, —Μὴν κατηγορεῖτε κανένα, εἶπεν ὁ κύριος Τάυλορ. Ὁ μόνος ἐνοχος εἶναι αὐτὴ ἡ πράσινη μπόγα τοῦ δωματίου...

Ἡ ΣΤΗΝ ΜΟΥ

Δὲν ἀρίστετε τῆς φιλοσοφίας, κ. Γαίμπερ. Ὁ θάνατος οὐδέποτε εἶνε γλυκός. Κακὰ εἶναι τὰ ψέμματα. Ὁ τοῦ θανάτου τραγούδια μὲ φιλοσοφικούς ὁρισμούς δὲν διαβάζονται μὲ εὐχαρίστησιν ἀπὸ κανένα. Καὶ μάλιστα τώρα μέσα στὴ τὸση ζέση.

Τὸ δημοσίευσεν, κ. Τάκν Ποταμίανε. Τὸ λογιастήριον σὰς ἐχρῶσα. Τὸ δικὸ σας, κ. Κορανή, ἐδιορθώθηκε λιγάκι. Δὲν θὰ θυμώσετε, βέβαια, θὰ δημοσιεύθῃ τὸ ἄλλο γι' αὐτὸ.

Ἡ δὲς Νόρα μὴ παραπονεῖται γιὰ μερικὸς πού τῆς στέλνουν ἐπιστολάς τόσοσιν κακογραμμένες ὡστε βασανίζεσθαι νὰ τὰς διαβάσῃ. Τὸ κακὸ γράψιμο εἶναι τὸ χειρότερον ἐλάττωμα. Προκειμένου ν' ἀπευθυνθῆσθε σὲ δεσποινίδα εἰμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ γράφουμε ὅσο μπορούμε πικρὸ καθαρά. Ἐπὶ τέλους, ἄς καταφύγουμε στὴ γραφομηχανή.

—Στὴν 4ην σελίδα θὰ παρατηρήσετε κάποιον παράξενο: «Ὁ σύζυγος μὲ τὰ δέκα ἐγκλήματα» τελειώνει χωρὶς νὰ...τελειώσῃ. Τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἀναγκάσθηκα νὰ διακόψω τὴν συνεχῆσιν.

Εἰς τὸ προσεχὲς ὅμως ἀρχίζουσι οἱ «Ἀθλοὶ τῶν Ἀθηνῶν» οἱ ὅποιοι θὰ εἰς ἀποζημιώσων τελεῖσθαι καὶ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

Ο ΡΑΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Ἐλιόδρε Δελή, σὰς παρακαλοῦμεν νὰ μὴ στέλετε τὰς ἐπιστολάς σας χωρὶς γραμματίσσημον. Ε. Βαυβακούση, δὲν θὰ ἐλήφθησεν. Δ. Α. Μίτσον, δὲν ἐλήφθησεν δι' αὐτὸ δὲν ἐνημοσιώθησεν. Κ. Ράπτιν, ἐλήφθησεν ἀργά. Ὁραϊαν Ἀγγωστον, ἰδιαιτέρον ἐνημοσιώθη. Ἐχρῶσθητε δραχ. 30, τὰς ὅποιας ἀποστέλλετε. Τάκν Κορανήν, ὑπόλοιπον δημοσιεύσεως δραχ. 50. Ἐχρῶσθητε Τάκν Ποταμίανον, δραχ. 6.40 διὰ τὸ τραγούδι. Νικ. Σαλοῦρον, Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Χρυσ. Ἀναγνωστίδην, Ἐνεγράφητε.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

Τὸ γραφεῖον τῆς Σφαιρας ἀναλαμβάνει τὴν διαβίβασιν ἐπιστολῶν ἐκ μέρους τῶν ἐνημοσιωμένων πρὸς διάσημον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως νοομάντην καὶ πνευματιστὴν διαμένοντα ἐν Ἀθήναις. Πᾶρες πρὸς εἰς ὅλα τὰ οἰκονομικὰ μυστήρια...

Συνεννοήσας δι' ἀλληλογραφίας. Ἀπαντήσεως ταῖς καὶ ἀκριβεῖς. Πλήρης μυστικότης. Γράφατε, Νοομάντην, γραφεῖα Σφαιρας ἑσσηκλιόντες δραχμὰς 10 εἰς ἐκδοτὴν ἐπιστολῆν. Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λάβουν ἀπαντήσεως δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς καὶ ὄχι διὰ τῆς στήλης γινώρξωσθε, δὲν νὰ ἐσσηκλιόντες εἰς διὰ τὸν ὁρισθὲν ἀντίτιμον.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ :

ΑΠΗΛΠΣΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ, Φιλατρά: Καίμετε ὑπομονήν, ἐν τῇ ἀναμονῇ καλλιτέρον ἤμερῶν. Ἐφ' ὅσον δὲν δύνασθε νὰ κἀμετε ἰδιώκην σας ἐργασίαν. Παραμένετε εἰς τὴν θέσιν σας. Αἱ ἐργασίαι τοῦ ἀδελφοῦ σας θὰ εὐδοκοῦσιν συνόμως. Κληρονομῖαν δὲν διαβίβαστε. Γάμον δὲν σὰς συνιστῶ. Ἡ θέσις σας εἶνε σήμερον τοιαύτη ὡστε ὁ γάμος θ' ἀποβῇ δι' ὑμᾶς πικρὰ περιπέτεια. Τὸ μέλλον σας ἀκριτὰ παρηγοροῦν. Ἀρκεῖ νὰ ἔχετε ὑπομονήν.

ΔΟΝ ΑΛΒΑΡ, Ἀθήνας: Ἐάν πραγματικῶς ἀποφασίσαιτε νὰ τὴν ἐξαχθεσθε θὰ τὸ κατορθώσετε ἀσφαλῶς, φθάνει ν' ἀποφύγετε ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν βλέπετε. Αἱ διαθέσεις τῶν γονέων τῆς οὐχὶ εὐνοϊκά. Σὰς ἀναμένει μιὰ νέα ἐρωτικὴ περιπέτεια, ἡ ὅποια ἂν καταλήξῃ εἰς γάμον εὐτυχῇ.

ΑΘΗΝΑ ΓΑΛ: Τὸ μέλλον σας ἀτυχὲς καὶ πλήρης οἰκονομικῶν ἀνωμαλιῶν. Πολλὰς πικρίας θὰ δομησάτε ἐξ αἰτίας ἐξ ἑσῶ ἀνδρός, τὸν ὅποιον περιπαθῶς σήμερον ἀγαπᾶτε. Οὐδέμις ἡμέρα τῆς ἐρομιάδος σας εὐνοεῖ. Γάμον δὲν διαβίβαστε.

ΡΑΙΑΝ ΑΓΝΩΣΤΟΝ: Πρώτην ἐπιστολὴν δὲν ἔλαβον. Εἰς τὴν δευτέραν ἀδυνατῶ ν' ἀπαντήσω διότι οὐδὲν μοι καθορίζετε σαφῶς. Γράψτε μοι ἐκ νέου κατὰ τρόπον σαφέστερον. Ἀδυνατῶ σήμερον νὰ σὰς ἐνοήσω.

ΙΣΑΒΕΛΛΑΝ, Ἀθήνας: Χαρακτὴρ σταθερὸς, τρυφερός, εὐγενέστατος. Εἶσθε ἀγαπητὴ ἀπὸ ὅλους. Συντόμως θὰ εὐρεθῇ ὁ ἀνδρωσκός, τὸν ὅποιον θ' ἀγαπήσετε, διότι θὰ εἶναι ἀντάξιός σας. Αὐτὸς θὰ γίνῃ σύζυγός σας. Τὸ μέλλον σας εὐτυχέστατον καὶ πλουσιότατον.

ΠΟΥΛΙ ΤΗΣ ΑΥΓΟΥΛΑΣ, Ἀθήνας: Ἡ συμπόλις θὰ ἐπέλθῃ τάχις. Τὸ μέλλον σας πλήρης ἀνησυχιῶν καὶ οἰκονομικῶν ἀτυχημάτων. Γάμον δὲν διαβίβαστε. Σὰς συνιστῶ νὰ προσέχετε περισσοτέρον ὅταν μεταβαίνετε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μ. Κάποιος ἐχθρὸς σας ἐλλοχεύει μέσα ἐκεῖ.

Μ.Ι.Κ., Πάτρας: Γάμον μετὰ 8 μῆνας. Ὄνομα δὲν διακρίνω. Μεταξὺ τριῶν θὰ γίνῃ ἡ ἐκλογὴ.

ΝΕΡΑ-ΓΙΑΝ ΠΑΛΟΥ: Τοῦ ἔδωσαν πολὺ κακὰς συστάσεις δι' ὑμᾶς καὶ ἐντέθησεν ἡ διακοπὴ τῆς ἀλληλογραφίας. Δὲν τοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκτελέσῃ τὰς ὑποσχέσεις του. Διατι ὅμως καταγίνεσθε μὲ αὐτὸν, ἐνῶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν σκέπτεσθε κάποιον ἄλλον, τὸν ὅποιον βλέπετε σὺν γὰ καὶ τὸν ὅποιον συμπάθετε; Τὰ ὄνειρά σας θὰ πραγματοποιηθοῦσιν, φροντίσατε ὅμως νὰ εἰσθε εὐκρινεστέρη καὶ περισσοτέρον ὑπομονετικῇ.

Εἰς τὸ προσεχὲς φέλλον τῆς Σφαιρας θ' ἀπαντήσω καὶ εἰς τὰς ἐπιστολάς τῶν διδων καὶ κρινῶν. Ναυτικὰς, Ἀγγλιτικὰς Μανιατοπούλας, Ἐρωτευμένης Ἐλληνοπούλας Ἀγρίου Βορριά, Ami de la Campagne, X. X. X., Σ. Ζ., Δελφίνος τῆς Ἑσπρας.—Πληρωμένην καθέτιν, ἐλήφθησεν. Σ. Κουβέρταν, σὰς ἀπέτησεν.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ

ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Ἐκδοτὴν ἐγγραφῆ δι' ἕνα ἔτος δραχ. 4. Ἐγκρίνονται: Gomate

ΤΥΠΟΙΣ ΚΑΔΜΟΥ Γ. Κ. ΡΟΔΗ ΑΘΗΝΑΙ-ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΚΕΙ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ Τ' ΑΓΑΠΟΥΣΣΕ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ

ΥΠΟ ΛΙΔ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου) Ἡ Ἀϊσὲ ἔτριψεν τὸ βέλος καὶ ἀνέμενε τὸ ἀποτελέσμα. Ἡ στιγμὴ ἦτο κατάλληλος πλέον διὰ νὰ ἀνοίξῃ τὴν ψυχὴν πρὸς τὸν φύλακα τοῦ οὐρανοῦ τῆς. Παρητήρησεν τὴν μορφήν τοῦ εὐνοῦχου διὰ τοῦ δευτέρου γυναικείου βλέμματος.

Ὁ γέρον εἶχε κλίνει τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπῆταν ἔφαλτενο σκεπτόμενος. Ἡ ἐρωτευμένη χανὼμ ἀπεράσισε νὰ προβῇ εἰς τὰ ἔχρητα. Μία συμμαχία μετὰ τοῦ εὐνοῦχου θὰ καθίστα αὐτῇ, τώρα ἀκιδύτως εὐδαίμονα, καὶ ὁ Τυγρὸν θὰ ἐσώζετο ἀπὸ πάντα ἀναπόμενον κίνδυνον.

Ἐποφελουμένη λοιπὸν τῆς σιγῆς τοῦ ἀραβος, ἐξήραθη ἐκ νέου πρὸ τῶν γονάτων τοῦ καὶ ἀνέκραξε κλαίουσα. —Σελήμ, καλέ μου Λαλᾶ! ἀγαπῶ καὶ ἐγώ, ἔπος ἀγαποῦσες καὶ σὺ.

—Τὸ ἠγόησα, εἶπεν αὐτὸς, κινῶν τὴν κεφαλὴν. —Λαλᾶ μου, σῶσέ με...σῶσέ με!...καὶ ἡ ψυχὴ τῆς Χαϊνὲ πρὸς τὸν εὐνοῦχον εὐνοῦχον διὰ τὸν κάλον πού θὰ κάμει.

Ὁ εὐνοῦχος δὲν ἀπήνησεν. Ἐπλησίαζε νὰ καρπυθῇ. Ἡ Ἀϊσὲ ἔφερε τὸν δάκτυλον καὶ εἰς τὴν ἑτέραν πληγὴν.

—Λαλᾶ, ἐξηκολούθησε: σῶσέ με ἀπὸ τὸν ἐπίοισμν αὐτοῦ τοῦ πασᾶ!... ἐγὼ δὲν εἶμαι πλέον σὺζυγος, εἶμαι σκλάβη τοῦ... εἶμαι φυλακισμένη τοῦ... σὺ, πού ἐδοκίμασες, ἐξήντα χρόνια τώρα, τὰ δεσμὰ τὸν τρομεροῦ αὐτοῦ ἡγοισμοῦ... σὺ, πού σ' ἐκομμάτισαν ὁ ἐγωῖσμός σου... πού σὺ ἀφῆρασεν ὅλην σου τὴν ζωὴν... πού σ' ἔκαμεν ἀνάσθησον εἰς ὅτι ὄραιότερον ἔχει ἡ ζωὴ... εἰς τὸν ἔρωτα, σὺ, πού βλέπετε τὴν ἀγκυλιάν αὐτὴν νὰ παρᾶσεται ἔμπροσ σου καὶ ταυτοχρόνως δὲν τὴν βλέπεις... θ' ἀφῆρης λοιπὸν νὰ καθῆμι μία ὑπαρξίς, μόνον καὶ μόνον διότι τὸ θέλει ἐκείνη ἐγωῖστίς, ἕνας γέρον, ὁ ὅποιος νομίζει εἰς με τὸ νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἀδειαν νὰ ἐσοδέω ὅσον χρέμα θέλω, μὲ κάμνει καὶ εὐτυχῇ.

Λέγουσα ταῦτα ἡ ὀδύνη ἦτο ἑκαίσια τὴν θεῶν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Οἱ εὐμεγέθεις ὀφθαλμοὶ τῆς εἶχον διασταλθῆ εἰς τὰς κόρας των, ὡστε νὰ φαίνονται ὀλόκληροι μαύροι. Τὰ παχέα χεῖλη αὐτῆς ἐστίλβον εἰς τὸ φῶς ἐκ τῆς ὑγρότητος τοῦ στόματός τῆς ἡ κόμη τῆς εἶχε καλῆσαι κατὰ τὸ ἦμισον τὸ γυναικὸν στήθος τῆς, ἐνῶ ταυτοχρόνως πίπτουσα ὀπισθεν, ἐπλάσσει τὸ κατάλευκον σῶμά τῆς, ἐκατέρωθεν, ὡς πλάσιον ἐξ ἔβρου.

Ὁ γέρον περιβᾶλε δι' ἐνὸς βλέμματος τὴν εἰκόνα ἐκείνην καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν. —Ἐχεις δίκαιον, εἶπε: αὐτὴν τὴν στιγμὴν δὲν εἶσαι γυροῦλ (ρόδον), τοῦ κόσμου τοῦτοῦ! Ἐγρηθείς δὲ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ἀνήγειρε τὴν Ἀϊσὲ καὶ προσέθηκε τρυφερός:

—Σῆνω, παιδί μου, ἐπάνω! ἐνδύσου!...ἔλα... τὸ ἀξίειν καὶ κατὰ τὴν ἕνας γέρον ἀράφης μαζὶ σου, πού δὲν περιμένει ἐξήντα χρόνια τώρα, παρὰ ν' ἀποθάνῃ διὰ νὰ εὐρὴ ἐκεῖνο πού ἔσασ.

Ἡ Ἀϊσὲ ἀεπήθησεν πλήρης χαρᾶς καὶ ἤρπασε τὰς χεῖρας τοῦ εὐνοῦχου. —Λοιπὸν, ἀνέκραξε Σελήμ, θὰ μὲ βοηθήσῃ;

—Ναί! τὸ ἀπεφάσισα καὶ τὸ εἶπα. —Ὁρξίσου μου, εἰς τὴν ἀγάπην τῆς Χαϊνὲ. Ὁ Σελήμ ἐμειδίασεν.

—Δὲν πιστεύεις λοιπὸν εἰς τὸν λόγον μου; —Ναί ναί! σὲ πιστεύω... δὲν θέλω νὰ ὀκισθῆς! ὄχι! δὲν θέλω.

—Θὰ ὀκισθῶ διὰ νὰ μὴ σοῦ ταράξῃ τὴν ψυχὴν καμῖα ἀμφιβολία. Καὶ ὑπόσχομαι τὴν κατεσκληνυῖαν χεῖρα μέχρη τοῦ στήθους του, ἐπρόφραξ βραδέως καὶ διὰ τρεποῖσας ἡμέρας.

—Ὁρξίσου εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Χαϊνὲ. —Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας τὰ δύο ἐκείνα ἀντίθετα πλάσματα ἐρηφίθησαν εἰς τὰς ἀγκύλας ἀλλήλων, κλαίοντα μὲ τόσοσιν ἀφῆροντα δάκρυα.

Ἡ νεορὰ γυνὴ ἔτριψε διὰ τῶν διακρῶν τῆς μίαν εὐδαίμονα ἐρωτικὴν παστάδα. Ὁ γρηαῖος εὐνοῦχος ἔτριψε διὰ τῶν ἰδικῶν του δύο τάφους: τὸν τάφον τῆς Χαϊνὲ καὶ τὸν τάφον τῆς ψυχῆς του.

—Ἡ μυστικὴ συμμαχία. Μετὰ τινος σιγῆς ἡ Ἀϊσὲ, ἐνδεδυμένη καὶ ἀπαστραπτουσα ἐκ χαρᾶς, ἐκάθητο ἐπὶ

χαμηλοῦ σκίμποςος πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ εὐνοῦχου καὶ ἐδιηγεῖτο τὰς περιπέτειάς τοῦ ἔρωτός τῆς μετὰ τοῦ Τυγρᾶν.

Ἀπὸ σκημῶν εἰς σκημῶν τῆς διηγήσεως ὁ Σελήμ ἐπέπλησσε διὰ τὴν τὸλημ τῆς γυναικός, ἥτις μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας υπαρέσεώς τῆς, εἶχε προβῆ μέχρι τοῦ ἐσχάτου τομῆματος νὰ εἰσαγάγῃ ἕνα Ἀρμένιον εἰς τὸ χαρῆμιον αὐτοῦ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Μυστικῆς Ἀστυνομίας. Ἄλλ' αὐτὸ τοῦτο ἀκριβῶς ἔπεισε τὸν γέροντα εὐνοῦχον, ὅτι ἡ καθήμενὴ ἐνώπιόν του γυνή, ὄρισται ἐν τῷ ἐπιχρῶσῳ ἐκείνῳ κλαβῶ ἐπὶ τὸσάυτα ἐπὶ τὸ μαρτύριον τῆς φλεγόμενης σαρκός.

Ἡ Ἀϊσὲ, πειθωμένη πλειότερον εἰς τὴν ἀναγκασμένην τοῦ ἀραβος κατὰ τοῦ τουρκικοῦ ἐγῶνισμοῦ, παρὰ εἰς τὴν πίστιν αὐτοῦ πρὸς τὸν ὄκρον του, δὲν παρέλειψε τίποτε ἐκ τοῦ μυστικοῦ τῆς.

—Τὸν ἔχεις λοιπὸν καὶ ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ εὐνοῦχος ἐκπληκτος. —Ναί.

—Δὲν φοβεῖσαι τίποτε σὺ; —Ὅχι! Τὶ νὰ φοβηθῶ; —Τὸν πασᾶ.

—Ἐγὼ πάρει τὴν ἀπόφασιν, ἡ νὰ τὸν ἀπολαύσω ἡ νὰ ἀποδῶναι.

—Ναί. —Δὲν φοβεῖσαι τίποτε σὺ; —Ὅχι! Τὶ νὰ φοβηθῶ; —Τὸν πασᾶ.

—Ἐγὼ πάρει τὴν ἀπόφασιν, ἡ νὰ τὸν ἀπολαύσω ἡ νὰ ἀποδῶναι.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Μὰ εἶρε μαμὰ κονιορτά, μουὰ αυτοκτονισερά.

θ' ἀνέλω ἐπὶ τοῦ Παρ- [θεῖον] νὰ πέσω κάτω ἀπ' τῆς [κόλον].

Ἄχ! ζε σοὶ νευροσενίξ ποτὸ πολλὸ ντὰν λέ ψυχῆ καὶ θεραπεῖαν ἀν φασουλὰν ἔκανα νὰ μ' ἀποτρελλῶν. Πουὸ πολὺ ντὰν λὰ καρδί καὶ ὑποφέρω ἐπειδὴ ἀρχίζει καὶ γερῆ ὁ Ἄρ- [ζέο] καὶ τοῦτο διόλου δευτεροφῆ. Ἄχ, δὲν μπορῶ, μὰ εἶρε [μαμὰ], νὰ ζῶ μὲ τὸν Ἀρζέρο σιμά,

καὶ θέλω νάβρω ἄλλον ἄνδρ' νὰ ζῶ μ' αὐτόνε μερὶ στὴ μάτρη, νὰ μὴ περῶσθὶ τὸ μεράκι, πού μου παιδεύει τὸ κορμάκι. Ἄχ, κ' ἂν δὲν βῶν ἀντικατοστάτ' θὰ πέσω κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτ' καὶ θὰ πεθάνω ἐκεῖ χάμου ἀπ' τὴ μεγάλῃ συμφορᾶ μου. Ἄν θῆς λοιπὸν, ὁ τρεζολιόν, νὰ μὴ θρηνηθῆς ἐν πολλόν, στῆλε μου εὐθὺς ἐπὶ σπασῶς τοῦς δύο γυιαὺς τοῦ κῆτος Θανάστ' εἰ δ' ἄλλως, μὰ παρὸν ντ' ὄνειρ, θ' αὐτοκτονήσω σάν τὴ Μαῖρ.

ΒΕΤΤΑ

ΓΙΑ ΣΕΝ ΑΠΟΨΕ

Με ὄπες ἀπέψε πῶς θὰ ἐβῆς στὸ μικρὸ μου [περιθῶλι], Στὴν ὄμορφη ἀγάπην μας νὰ δώσωμε γιορτῆ. Ἐλα! ὦ, τί χαρὰ! Ἐλα, καλὴ μου! Τὸ περι- [βόλι] μου

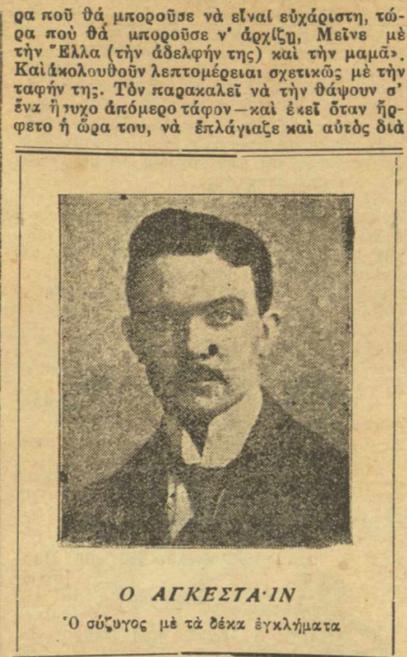
Στολιστικῆ καὶ σὲ προμῆνεις, ὀφειμένη διαλεχτή. Γιὰ σὲν ἀπέψε ἄνθισαν οἱ πασαχάλες καὶ οἱ [μυροῖνες],

Ὅπου κερῶντας εὐωδίας μέθυσαν τὸν ἀέρα Καὶ ἀνυπόμονα ταξιδέκλημα σκαρφάλοσιν στοὺς [τοίχους]

<

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΜΕ ΤΑ ΔΕΚΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Αγχεσταίν.—Αυτός ο κάσιχος άνθρωπος που βλέπετε, ο Άγχεσταίν, αυτός έξεκαμεν δέκα άτομα—τέσσαρας γυναίκας, έξη άνδρας—όσάν να ήσαν άπλά κοτόπουλα: 'Ακούσ' ένα τών γραμματέων του δικαστηρίου να διαβάη τ'ο κατηγορητήριον και δέν τ'ο πιστεύου: Αυτός ο κάσιχος άνθρωπος—νομίζεις, νομίζεις, ότι θά πείθ' εις τ'ο πρώτο φύσημα—κατηγορηθεί επί «καταχρήσει, πλαστογραφία, ψευδορκία, έξαφανίσει έγγραφων, δεκαπλή φόνος, άποκείρα έμπρησμού!» 'Ο Πρόεδρος τόν έρωτ' έάν έχη να φέρη καμμίαν αντίρρησην. 'Ο Άγχεσταίν σκώπεται. Έχει σκοπόν να διαμαρτυρηθ'η; Θά διαμαρτυρηθ'η βεβαίως. Καταχρήσεις δέν έκαμε—άπειαντίας ελχεν έπανελημμένους ζημίαις έξ ύπερβολικής άφορώσεως προς την έπιχειρήσιν, εις την όποιαν εργάζετο—καυχάται επί τιμότητι, άλλα—Αυτός ο τίμιος άνθρωπος δέν δυσκολεύεται να όμολογήσ'η, δι' έξηφάνισεν δέκα άνθρώπους, την γυναίκά του την πενθεράν του, την γυναικαδάλην του, την υπηρέτριαν, δύο ύπισταμένους του, δύο βοηθούς του κηπουρού—όλους με ένα πέλεκυν! 'Ομιλεί, αλέξαις πλίκτον βαρεθεί από τ'α χείλη του μέσα εις την άσπερράν, διεγερμένην άτμόσφαιραν του δικαστηρίου, σηκώνει, κάπου-κάπου τ'α χέρια του—τ'α χέρια που έβράστασαν τόν κακούργον πέλεκυν και στάζουν, νομίζεις, αίμα—τό αίμα δέκα άνθρώπων—και γύρω του, προς τούς δ' καστές προς τ'ο άκροατήριον, δημιουργείται όλοσεν τρομακτικότερα ή έντύπασις δέκα φαντασμάτων, που άφησαν τόν τάφον των και ήλθαν να πλανηθούν μέσα εις την άπέραντον δικαστικην αίθουσαν.

Ο σύζυγος με τ'α δέκα εγκλήματα

να μη ευτηήσ'η. «'Αλήθεια λοιπόν; Έλειψε κάθ'ε είδους βοήθεια για μένα. Ένα μικρό γράμμα ήθελα να σο' άφίσιον. 'Η δύναμεις μου δέν μου έπιτρέπουσι». Είς τ'ο σημειον αυτό ο κατηγορούμενος περιπίπτει εις νέας έντιφάσεις. 'Ο πρόεδρος τ'ο δικαστηρίου τού παρατηρεί ότι την 2αν 'Ιανουαρίου 1925, γράφον εις ένα φίλον του, έξεμυστησέυετο ότι την άπέλειπτα αυτήν έπιστολήν τής συζύγου του ελχεν εύρει μέσα εις ένα συρτάρι τού γραφείου του και ότι εις τ'ο κομμό μέσα εις τήν κρεββατοκάμαραν. Σχετικώς μάλιστα άναφέρεται ότι ή γυναίκα του ελχε γράψει παραμοίαν έπιστολήν ήδη από τού 1921. 'Η έπιστολή έκεινη περιείχε μόλις όλίγας γραμμάς και έξεφραζε την άπελειπίαν τής, διότι άρρωστη αυτή γυναίκα δέν ήμπορούσε να τού χαρήσ'η την εύτυχίαν εις τήν όποιαν ελχε διακαίωματα. Τήν έπιστολήν όμοιαν αυτήν, ο κατηγορούμενος ίσχυρίζεται ότι έφηνε κάθ'ε καθ'ε. Έπειτα άνασυνδέει τ'ο προς στιγμήν άνακοπέν νήμα τής φρικώδους άφιγήσεως. Μίαν ήμέραν, συνεχίζει, ελχε πάρει την άπόφασιν να πνιγ'η μαζί με την γυναίκα του. Διηυθύνησαν προς τήν Μίμνην. Έκχαμ τ'ο τραγικόν πτόημα.

Τ'ο νερό ελχε φθάσει έως τ'ο στήθος του. Μόλις κρατούσε την γυναίκα του τ'ο έξησθενημένον του γέρι. 'Ο θάνατος έπλησίαζε, Έξαφνα από την άκτ'ην άντήχησεν ύ άντίλαλος μιάς άνδρικής φωνής φωνής τραγουδούσης τ'ο γνωστόν λαϊκόν άσμα: «'Αν τ'ο άνω μέρος τού ποταμού». Τ'ο τραγουδι τούτο τής χαράς και τής ζωής τούς επανέφερεν άποτόμως εις λογικότερας σκέψεις. Μετενόησαν. Πάντοτε εύρίσκει κανείς άριστάς δυνάμεις, προκειμένου να σωθ'η. Προσπύγγισαν την άκτ'ην. Έπέστρεφαν προς τήν ζωήν.—'Εδώ τελειώνει ο πρόλογος. Τ'ο κοινόν περιμένει: 'Ανοίγει τ'ο φρικαλέον κεφάλαιον τής νύκτας τού Σαββάτου. 'Ο Άγχεσταίν φανταίει ψυχραιμότερος. Προσποιείται ή συνήθισεν την αίματηράν του πράξιν; Κανείς δέν μπορεί να έξούρη τ'ο αίτημα αυτής τής ψυχής. Στάς 10, επαναλαμβάνει, ελχε πάει να κοιμηθ'η.

Ύπερνομίζεις, ότι ελχε σφοδρόν πονοκέφαλον και ελχε πάρει άσπιρίνη. Κατά τ'α μεσάνυχτα ή γυναίκα του ελχε νέαν καρδιακήν προσβολήν. Σηκώθηκε να τήν βοηθήσ'η, και τότε, ίσχυρίζεται, άνεκάλυψε και τ'ο γράμμα τής. Τ'ο διάβασε βιαστικά στό φως ένός κεριού. 'Η ταραχή του ήτο μεγάλη. Έκείνη, λέγει, την νύκτα δέν μπορούσε να ύποσέη περισσότερον. Στό σημειον αυτό ο κατηγορούμενος άφίσει την ψυχραιμίαν του. Τ'ο πρόσωπόν του συσπάται σε ποίδες ξυφύρις ποίου είδους άναπόλησιν. Βγάζει τ'ο μανδύλι του. Τ'ο φέρει στό μάτια Δάκρυα κυλούσιν στάς ώχράς παρειάς του. 'Η γυναίκα μου λέγει—ύπέφερε τόσον πολύ, ελχαν κατανηθεί τόσον τραγικές ήμέρας τής, έπετε όλοσεν άφίμαζε στη σκέψι μου ή άπόφασιν ν' αυτοκτονήσ'ω μαζί τής». Στην μεγάλη του ταραχή πέρασεν στό πλαιϊό δωμάτιον, όπου ελχε τ'ο περιστρόφον του. Με αυτό τ'ο περιστρόφον στήν τσέπη έμεινε περιτόν μία ώρα μέσα εις τ'ο δωμάτιον τής συζύγου του, εις τ'ο μυαλό του έγούριζεν την τρομακτικήν άπόφασιν: Τι τήν ήθελε και αυτός ήν ζώην; Μιά άρρώστεια που τόν κατέτρυχε, τήν άπήλειψ'ε. 'Αλλ' ή γυναίκα του τού άπέσπασε τ'ο περιστρόφον. Τότε έβγαλε από τήν τσέπη του ένα κυνηγετικόν μαχαίρι, που εύρίσκειτο κατά τύχην στην κάμαρα, και τ'ο έβύθισεν στό στήμα τής. ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Δέν είπατε προηγουμένως, ότι έπήρατε τ'ο περιστρόφον από τ'ο πλαιϊόν δωμάτιον, ότι εισηλάσθαις έκειται στην κάμαρα όπου έκοιμάτο ή γυναίκα σας, και ότι κρατούσατε τ'ο περιστρόφον μέσα στην τσέπη; ΚΑΤΗΓ. Μάλιστα. Έτσι έμεινα πάνω από μία ώρα πλάϊ στην γυναίκα μου, ή όποια έκειτο πλαγιστή στό κρεβάτι. ΠΡΟΕΔΡΟΣ. Δέν ίσχυρίζεσθε προηγουμένως, ότι στην θεία του περιστρόφου ή γυναίκα σας άνετήδησε και σ'ας άντέταξε άντίστασιν; ΚΑΤΗΓ. 'Οχι, άνεσηκώθη για μία στιγμή και έπειτα κατέπεσε λυπόθυμος. 'Όταν τής έβύθισα τ'ο μαχαίρι μέσα στό σώμα τής, δέν μου ελπε τίποτε. Μόνον όταν τήν ήσπληλ'ησα με τ'ο περιστρόφον μου ελχε είπει: «Τήν γυναίκα σου; Έπειτα την ήκουσα να λέγγ. «Θεέ μου συγχώρα του. Φρίξτε, συγχώρησ'ε με». Μετά τ'ο κακούργημα ο κατηγορούμενος ίσχυρίζεται ότι ήτο τελείως συντετριμμένος. 'Όταν έβεβαιώθη ότι ή γυναίκα τού ελχε σκοτωθ'η, έφυγεν άπότ'οδωμάτιονέξαλλος. Διεάγεται συζητήσις πώς έπήρε τ'ο περιστρόφον ο κατηγορούμενος. 'Οπως τούλάχιστον ίσχυρίζεται ο ίδιος, ελχε τήν άπόφασιν ν' αυτοκτονήσ'η. Διηυθύνησ'η εις τ'ο πλαιϊόν δωμάτιον, εύρεν εκεί δύο περιστρόφα. Τ'ο περιστρόφον όμοις δέν έπαρνε φωτιά. Τήν επαύριον τού εγκλήματος ελχεν εύρεθ'η άδειον. Μετά τ'ο εγκλημα ο κατηγορούμενος ίσχυρίζεται ότι έφυγε κάτω στό ύπόγειο. 'Από εκεί κάτω ήκουσε την πεθεράν του να φωνάζ'η στό επάνω πάτωμα, και ένόμισεν ότι ή γρηά ελχε σκοντάψει στό σκοταδι και ελχε πέσει. Είς τήν πραγματικότητα όμως ή πεθερά του ελχεν εύρεθ'η πρό τού πτώματος τής και γι' αυτό ελχε βγάλει έκείνης τ'ος φωνές. 'Ο Άγχεσταίν άνέβηκε βιαστικά στό επάνω πάτωμα, και όταν ελδε την πεθερά του μέσα στό δωμάτιον, έγινε έξω φρενών, άρπαξε τόν πέλεκυν, που ελχε βρ'εθ'η κάτω στό ύπόγειο, και έκτύπησε με αυτόν τήν πεθερά του. Αυτά όλα συνέβησαν μεταξύ τής δευτέρας και τρίτης πρωϊνής.

Γίνεται διάλειμμα μισής ώρας. Μετά την επανάληψιν, ένας νόν δικαστών έρωτ'η γιατι έκτύπησε πάλιν τήν νεκράν γυναίκα του με τόν πέλεκυν. ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ. Μετά τόν φόνον τής πεθεράς μου, δέν έξέρω πώς μου φάνηκε πώς ή γυναίκα μου ζούσε άκόμη, και γι' αυτό τήν άπετελείωσα με τόν πέλεκυν. 'Ο Πρόεδρος άναγνώσκει τήν έγγραφον κατάθεσιν τήν όποιαν ελχε κάμει ο κατηγορούμενος τήν ήην Δεκεμβρίου εις τήν κλινικήν όπου έννοσηλεύετο. Κατ' αυτήν, μετά τόν φόνον τής συζύγου του, ελχε τρέξει στό ύπόγειον με τόν σκοπόν ν' αυτοχειριασθ'η, και γι' αυτό μάλιστα ελχε πάει και τόν πέλεκυν. 'Η γυναίκα του τόν συνανέβουλε συχνά να πάσ'η να σφάζ'η ο ίδιος τ'α κοτόπουλα, γιατί ετσι θά συνήθιζε στό αίμα, και μπορούσε μία μέρα να γίνη κακούργος. Δέν θέλησα—έτσι ελχε καταθέσει τότε—να τήν άκούσω. Τώρα πεία είναι πολύ άργά. 'Ο εισαγγελέσις Χόφμαν τού έρωτ'η να τόν διαρωτησ'η επί τών σχέσεων με τήν γυναίκα του. Πώς έξηγείται πώς άγαπούσε, όπως ίσχυρίζεται τήν γυναίκα του, και τ'ο 1921 ελχε άφροδισιακόν νόσημα;

ΕΥΠΝΟΤΑΤΟΥ ΒΑΡΝΑΒΑ ΠΑΝΟΥΡΓΙΑΙ

Ο ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ

«Μία νεαρά χήρα είφε ζετρελλαθ'η με τ'ο φίλο μας τ'ο Βαρνάβα. 'Ο άνθρωπος μπορεί να έχη τ'ο έλάττωμα να είνε λίγο άσχημος, έχει όμως τ'οσον σπινυθροβόλον πόσε μα ώστε πολ άρκαίως τόν συμπαθούνη κυρίες.

Προχθές ή έν λόγω χήρα, ή όποια, ειρησθώδην παρόδω, δέν είνε πλέον ώραία, άλλα και πλουσία, έδωσε ραντεβού στό Βαρνάβα σ' ένα Ζυθόπωλεϊον τών Πατισσιών. 'Ο Βαρνάβας όμως δέν έπήγε. Γιατι δέν πάς, ωρέ; κουτέ; τού είπε κάποιος φίλος του. Κλοτσάζ τήν τύχη σου. «'Αλλο κόλλο, άπεκρίθη ο Βαρνάβας. «Τι κόλλο; «Νά. λέει πως μ' αγαπάει για να μ' έκθέσ'η.

Τήν άλλην μέρα ο Βαρνάβας έλαβε ένα γραμματάκι, από τήν χήρα. Τού παρεπονεϊτο, έπειδή δέν έπήγε στό ραντεβού του. Μέσα τ'ο γράμμα του έσοκλειε και ένα χιλιεγριο για να κάνην ένα κουστούμι. 'Ο Βαρνάβας έστειλε πίσω τ'ο γράμμα και τ'α λεπτά. «Γιατι τούκανες αυτό; τόν έρωτήσεν ο φίλος του. «Κι' άλλο κόλλο, άπήντησεν ο Βαρνάβας. Μουστειλε τ'α λεπτά για να μ' έρεθίσ'η. Κι' έπεσε να κοιμηθ'η ο κ. ΓΚΡΟΣΑΡ

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΓΚΑΘΑΓΕΛΩΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΝΕΑΝ

Συμβολήτρια τίς φιλεωσπλαγχνοειδής κατιδούς έμέν ώραιον και γδισθεγ- [κέν,

τ'ο όποισον με ήράσθη μετά δια- [θεσεων άγρίων και άππει ή γρηραία άλώπηξ δι' έρωτοει- [δών επιστολών να με έμβλέξ'η και ζεγγάριον να ποιήσω- [μεν τρυφερόν, ήγουν ιόν κακόν και ψυχρόν μας καιρόν. []Ηδη όθεν και βού- [λεται να με συνανδήσ'η, έλθέτω περι τού ήλιου τήν δύσι

έν τ'ο σμικρό Ζαπειφ και με φίλησ'η, ίνα και άναγνωρίσω άπτήν, τ'ο όποισον πρός μετάδασιν άγκαζέν έν τ'ο μεσοεισόν, πρός έκθεσιν τών προσωπάτων ήμών έν τ'η αίθουση τών άλγατιολογιών, τ'ο όποισον και τών πολλαπλών έμοψ κοορελιών. Ο ΑΓΚΑΘΑΓΕΛΩΣ

Ο ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΤΟΥ ΝΟΡΑΣ

ΕΞΕΙΣ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΠΟΥ ΦΛΕΡΤΑΡΕΤΕ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΚΕΝΤΡΑ

ΜΑΒΕΤΕ ΟΤΙ: Τ- ς ν - κ τ ς τ - κ - μ - μ - τ - τ - β λ - π - μ - ο - κ - γ - λ -

Λύσεις συνοδεύονται υπό μονοδράμαον, γίνονται δεκταί εις τ'α γραφεία τής Σφαίρας μέχρι τής 20ης Αυγούστου τ' άποτελέσματα θα δημοσιευθούν εις τ'ο φύλλον τής 22ας Αυγούστου.

- ΒΡΑΒΕΙΑ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ ΔΕΚΑ: ΠΡΩΤΟΝ. Δραχμαί 200. ΔΕΥΤΕΡΟΝ. 100. ΤΡΙΤΟΝ. Έπταία συνδρομή «Σφαίρας». ΤΕΤΑΡΤΟΝ. Δέκα λαχεία τού Στόλου. ΠΕΜΠΤΟΝ. Δύο κουτιά λουκούμα. ΕΚΤΟΝ. Δύο κομωδίες τού Φασουλή. ΕΒΔΟΜΟΝ. Τ'ο έρωτικόν μυθυστόρημα «'Ηρώ και Λεάνδρος.» ΟΓΔΩΟΝ. Έξάμηνος συνδρομή «Σφαίρας.» ΕΝΝΑΤΟΝ. Τ'ο βιβλίον τού Πάτερ Άγαθαγέλου. ΔΕΚΑΤΟΝ. Δραχμάς 25 εις μετρητά.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

'Ορθάς λύσεις, έντός τής ταχθείσης προθεσμίας, έστειλαν οι έξεις: Μιχαήλ Πάγκολος, 'Αθαν Μένκουλας, (κλήρος 2), Αλκμήνη Στάμου, (κλήρος 2), Διον. Στυμφαλιάνος, 'Αλέξ. Δ. Σταματόπουλος, 'Ηλίας Π. Δραγώνος, Νίκος Κανέλλης, (κλήρος 2), Νικόλαος Έλαφρός, Θεσός Καλαμπαλίκη, (κλήρος 2), Σπύρος Νιώτης, Εθελπίδης Θεμελόπουλος, 'Αυαλία Μουσιάννα, (κλήρος 2), Νικόλ. Σ. Τσαμής, 'Ιωάνη; Μαλούκος, Σωτήριος 'Αλεξανδροπούλος, (κλήρος 5), Δημ. 'Ιωάννου, Μιχ. Κανακάκης, Κυριάκος Κλωσίδης, Κ. Α. Καπράλος.

('Η συνέχεια τών όνομάτων εις τήν 7ην σελίδα.)

ΟΙ ΝΕΟΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΑΙ

'Ο μπαμπάς ήταν πρώτος στην 'Αθήνα κ' ελχε δύο κρασο- [πουλαία κ' έκανε χρυσή δου- [λειά. Κι' όταν πήγε δύο κ' [έξήγ'ηνα ή ρετινα, τ'ο δίδαντο άπ' τούκρας μ' έφτισας άριτο- [κρασί. Κάθ'ε μέρα τούς πελά- [τες κέρνα κέρνα, [έπ' τ'η τ'ση προκοπή γίνεταί κι' αυτός τ'ου- [πι,

κι' όταν φθάνη στό σατό άπ' τ'η ταβέρνα ή μαμμά του τραγουδεί μεθυσμένο σάν τόν 'δ'η. — Πάλι μεθυσμένος ελχει πάλι τ'α ποτήρια σπάζε, ντ'ουσο, φόρεσε τ'ο φράκο στό θέατρο να πάζε. 'Ο μπαμπάς έγούριζε με τήν καρδάρα και για γάλα τ'ο νερό έπουλούσε για καιρό. και προσθέτοντας δεκάρα στη [δεκάρα π'ηρς βίλλα και σ'ατώ και άμάει και ότό. Τώρα πάει στην όπερα και παίρ- [νει λούρα και μυρίζε μέν όνιόν μα κυττάει με τ'α λορνιόν. και στό σπίτι σάν γυρίζουμε με πόζα ή μαμμάκα μου σκεπτή λείει τού μπαμπά σ'τ' αδέι: — Μπ'ηκαν κλιφέρας στό μαντρι με κι στη δίεαμηνή κι με φούμαρα μεγάλα δίνουν τ'ο νερό για γάλα.

καί μουρίζε μέν όνιόν μα κυττάει με τ'α λορνιόν. και στό σπίτι σάν γυρίζουμε με πόζα ή μαμμάκα μου σκεπτή λείει τού μπαμπά σ'τ' αδέι: — Μπ'ηκαν κλιφέρας στό μαντρι με κι στη δίεαμηνή κι με φούμαρα μεγάλα δίνουν τ'ο νερό για γάλα.

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

Η ΜΑΓΔΑ ΚΑΙ Ο ΤΑΚΗΣ

Μαγδαληνή, Μαντελένα, Μάγδα και Τάκης, ή Τάκης και Μάγδα, τ'ο όποιο δύο πουλάκα κάθονταί έκεί στό Καλαμάκι και πίνουνοι κονιάκι, τ'ο όποιο μ'ας άφησ' ύγια ή ήθοποιός κι' ό γυιός τ' έμπορού τ' Άγγελετοπούλου, ένεκα περι έρωσ και μπλάστρι από σιναποβλάσταρα. Ρέ, δέν τ'α παρα- τού, λέω γά; 'Οπ' άγαπάει δέ σκοτώνεται, έχτός άμα δέν έχει Γεωργίους Σταύρους να πλερώσ'η τ'ο νοκι. 'Αγαπάς για γυναίκα, δέ σ' άφίσει ο πατέρας σου να τήν πάρη, πάτηνη μονάχος σου. Τι τόν θέλεις κύρ Ρωμαίο, τόν πατέρα σου; Αυτός θά τήνχη τ'ηλεγάμενη; Θά

μην πής τάχα; Και ποίδς θά μ'ας δίνη τής μαμαλούα χλούπα χλούπα, δηλαδή; τ'ο ημε- ρισιο πρόγεμα. 'Ε, τότες άος τόν έρωτα και κάνε ρόκα σου, δηλαδή δέ σο' χωριστάι τί- ποτες ο άλλος νάν τού γεμίζεις με αίματα τ'ο παραθαλάσσιο. Έτσι 'Ετσι και τής προάλλες που ή Μανίω μου κάνανε λόγο περι αυτοχειρία από κοινού δέ- λόγους καθαριότητος, τής είπα: — Γιατι τ'α πεδάνομε μαζί, οε στρωδιό μου; Βαρεθ'ηκες τ'η ζωή σου; Πέτα τ'η 'Α- λεβρούσα και καλή άντάμμοσι.

Τήν άφίσεις έτότες μόνη τ'η χαρχάλα σου και τρέχεις προς άνεύρυσιν νέου έρσιφιου. Κ' ή λεγάμενη φρενίει να σφαύρα στό σωστικά τής κι' άπ' 'Αμομοι έν δ'δω άλλη- λούα και Σωκράτους 41. Για, για! ο ΒΛΑΜΗΣ

'Η μαμμά καταγίνονται στην πλύσι κι' ο μπαμπάς επί καιρό κουβαλούσε τ'ο νερό μα όταν τ'α πλουτικά ελχαν άυξήσ'η, έμαζέφανε παρ' και χιλιάδες με εύρα. Τώρα όταν πάω και καθού- [μαι στό πιάνο ο μπαμπάς και ή μαμμά έργονταί κι' α'αυτοί σ'αμά κι' εις τόν Σούμπερτ και εις [τόν Σοπέν επάνω ο μπαμπάς σάν τήν ιδ'η λιγωμένους τραγουδεί: — Πρανή μουά, μόν 'Αντριέν, να σέ βοηθώ στην έ κά τ'ε βούξ άπόρτ ντ'ε λώ [πλύσι παρ' λέ Βατρακωνήσι, 'Αντριάννα, ζε τ' άντόρ!

ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΣΟΥ Γλυκαθήρα, γλυκαθήρα, άπ' τ'ο γλυκό σου στόμα και δέν με σώνουν τ'α φιλιά κι' όλο ζητώ [άκόμα και σ'ο θυμώνης και μου λές «τι θέλεις πιά άπ' [έμένα, όλο φιλοδν τ'α χείλη σου, κι' όλο είναι διμψ- [ομένα; και μ' άποπέρνεις άσχημα και σκούδω τότε πάλι για να περάσουν οι θυμοί να φιληθώ πάλι. Νικόλαος Ζαζέρης

ΑΓΑΠΗ ΠΡΩΤΗ, ΑΞΕΧΑΣΤΗ

Πάντα ώραία, άγ'ήραση θά ζ'ης μέσ' στη [καρδιά μας, πρώτη άγάπη άξέχαστη τής νεότητ'ής τρελλής σ'ην κάρβουνο που σκέπασε ή σ'αχτη κάποιος [λήθος θά μένης πάντα άβοσστη στό βάθη τής ψυχής... Τί κι' αν κενόοργες φάνηκαν και πέρασον τ'α [χρόνια; Τί κι' αν κεφάλια άσπρισαν και χάθηκαν μορ' ές; Σ'υ πάντα θά φεγγόβόλας γλυκά μεσ' στη [ψυχή μας, θωπεύοντας όνειρατα και όμηρους παλτές. Αδμής Αύγερινός

ΚΑΛΥΠΤΕΡΑ ΔΙΗΜΜΑΤΑ ΤΑ ΚΛΕΜΜΕΝΑ ΣΤΕΦΑΝΑ

Υπό R. Tristan
— Νά ζήσετε, πάντα χαρούμενοι, καλούς απογόνους.
Χίλιες τέτοιες παρόμοιες εσχές διεσταν- ρούντο μέσα στην αίθουσα όπου, από όλιγον λεπτών είχε γίνει ο γάμος της Δώρας.

— Δέν μπορεί νά γάθηκαν, ειπεν ή μητέρα της Δώρας. Κάπου θά είναι.
Εφαξαν όμως όλο τόν σπύτι χωρίς νά τά βρούν. Όλοι άναστατώθηκαν, οι οικείοι, οι συγγενείς πού γλεντούσαν άκόμα, όλοι οι ύπη- ρότες. Τά στέφανα δέν εύρισκονταν πουθενά.

Ο ΑΡΡΑΒΟΝΙΑΣΤΙΚΟΣ ΤΗΣ

Μία φίλη μου, ή οποία ήρραβωνισθη πρό δύο έβδομάδων, μου γράφει ένα πολύ θλιβερόν γράμμα γεμάτο παράπονα, πού στέφονται εναντίον τού άρραβωνιαστικού της. «Δυό φορές μέχρι τώρα, μου γράφει, τόν συνέλαβα να φλερτόρη με άλλες. Δέν φανταζόμουν ποτέ πως αυτός ό άνθρωπος, ό όποιο, όπως έλεγε, τόσο μ' αγαπούσε, θα μου έκανε αυτές της άτιμιές την έπαύριον τών άρραβώνων μου»...

ΑΝΑΠΝΗΣΤΗ ΛΟΠΑ

ΕΚΕΙΝΗ ΤΗ ΝΥΚΤΑ ΠΟΥ ΘΑ ΤΕΛΕΙΩΝΗ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΟΥ...

Θ' αγαπήσεις, θά παντρευθής και θά δυ- στυχήσης. Τότε θά ζητήσεις, για στερνή σου έλπίδα, να σου πώ πάλι όλα εκείνα τά γλυ- κά τραγούδια πού έγραψα κάποιες νύκτες, χαγρυμνότατα για σένα. Τότε θά ζητήσεις πάλι την ήσυχην και ερημικήν γωνιά εκεί μέσ σ' εκείνο τό ήσυχο σπιτάκι πού φτιά- ζαμε τότε, τότε πού άγοπιόμασε, τότε πού, ήσουν άληθινή, τότε πού δέν είχες πούληθ άκόμη.

Μιά κοπέλα σ' έμένα μιλούσε, μία γνωστή ως συχνά σιωπηλή, και, με χάζι, ματιές της ριχνούσε, σάν λαμπρό τών ματιών της φιλί! Έγώ τότε άρχισα νά νοιώθω μία κρυφή και βαθιά μου χαρά, μία λαχτάρα γλυκιά μου και πόθο νά γροικώ στην καρδί καθαρά!

ME 2 ΔΡΑΧ. Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΟΥ ΦΑΣΟΥΛΗ ΚΑΙ Η ΚΩΜΩΔΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑΛΗ

ΣΦΑΙΡΑ, ΑΘΗΝΑΙ 1925 Γραφεία: Άγιου Κωνσταντίνου 7, Όμόνοια ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΣΦΑΙΡΑΝ," ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

50 λεπτά ή λέξις — Έγασα τόν Χαίτη Μπορλόνη άχ! βρά! ποιός τόν είδε, ποιός τόν ζεύρη πού είν ή σίστασις; τ; παιδί καλό είνε, τραγουδάει και όμορφα!

Η Διαμαντίδου διάβασα πώς φαρμα- κώθηκε στην αλόπορτα τού άπίστου έ- ρωμένου της. Μιά άλλη με προίκα! σκότωσε εξη χρονών άγάπη.

Η Δοξαία Άγνωστος ζητεί άλληλο- γραφίαν μετά Κυρίων άνω τών 20, έτών. Καρδιές όπότερες πού νά αίσθάνονται βα- θύτατα και ιδανικώτατα τό αίσθημα τού Έρωτος, τών μεσαιωνικών έρωτα και ούχι τόν σμυρνινόν, τόν εφήμερον. Θέλω την άγάπη εκείνη πού δίδει την ζοήν και δέν διαστρέφει γιά τόν Θάνατον.

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ (Συνέχεια τής 8ης σελίδος) ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Έγώ. ΚΟΛΗΤΗΡΙ.— Τέλειος; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Μαζέ χρουσούζικο, δέ θυμάσαι πού, προσού γίνω ληστής ήμουνα άεροπόρος.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ Συνέχεια τών όνομάτων εκ τής 8ης σελίδος.

50 λεπτά ή λέξις — Έγασα τόν Χαίτη Μπορλόνη άχ! βρά! ποιός τόν είδε, ποιός τόν ζεύρη πού είν ή σίστασις; τ; παιδί καλό είνε, τραγουδάει και όμορφα!

Η Διαμαντίδου διάβασα πώς φαρμα- κώθηκε στην αλόπορτα τού άπίστου έ- ρωμένου της. Μιά άλλη με προίκα! σκότωσε εξη χρονών άγάπη.

Η Δοξαία Άγνωστος ζητεί άλληλο- γραφίαν μετά Κυρίων άνω τών 20, έτών. Καρδιές όπότερες πού νά αίσθάνονται βα- θύτατα και ιδανικώτατα τό αίσθημα τού Έρωτος, τών μεσαιωνικών έρωτα και ούχι τόν σμυρνινόν, τόν εφήμερον. Θέλω την άγάπη εκείνη πού δίδει την ζοήν και δέν διαστρέφει γιά τόν Θάνατον.

ΕΚΕΡΑΙΣΑΝ ΔΙΑ ΚΛΗΡΟΥ: ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ, δραχ. 200, Μιμς Γλονός. ΔΕΥΤΕΡΟΝ δραχ. 100 Κασιόβλα Καπο- τοπόλιν. ΤΡΙΤΟΝ δραχ. 75 Ν. Μαρίς.

ΠΩΣ ΣΕ ΛΥΠΟΥΜΑΙ 'Ενας χρόνος αγάπης,, ΟΡΑΙΑ ΜΕΛΑΓΧΡΟΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΜΙΑΣ ΣΕΡΑΣ ΕΞΩΤΙΚΗΣ, πώς σε λυπούμαι άλήθεια! Τίποτε δέν έχεις σταθερό επάνω σου και κανένα πούγ- μα δέν ήμπορευ νά σ' άπασχολήση περισσό- τερο άπο λίγα λεπτά.

ΣΤΗΛΗ ΜΙΚΡΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ 20 λεπτά ή λέξις ΕΙΚΟΝΕΣ (Γιά περικοκούς). Τ; με κούτλας; Ό κόσμος είν' έγώ.

ΜΕΓΑΛΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ "ΣΦΑΙΡΑΣ," Είς τά γραφεία τής «Σφαίρας» πωλούνται τά κάτω βιβλία και μυστοτομήματα:

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ 336 ΦΥΛΛΟΥ 'Ανάρα ανάρα τό φιλι για νάχη νοστειμάδα. ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

—'Η δραπέτευσις του Καραγκιοζή.

ΧΑΙΡ-Ι Ε. (ἀγριεύει ἔξαφνα).—Καραγκιοζή ἐσκότωσας τὸν πατέρα μου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. (ἀρχίζει νὰ τρομάξῃ).—'Ε; Τί λές, κυρά; Παραμιλᾷς;

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—'Εβύθισες στὸ πένθος ὄλο τὸ Σαράϊ κ' ἔκανες τόσο ντουνια νὰ κλάψῃ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. (ποῦ ἔχει πάθει γλυσοδόνη ἀπὸ τὸ φόβο του).—Κυρά, τ' εἶν' τοῦτο;

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—'Αν θῆς ν' ἀστευτῆς μαζὴ μου δὲ διάλεξες καλὴ ὥρα. 'Ασε τώρα τ' ἀστεία καὶ κἀθίσε νὰ φᾶμε.

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—'Αν εἶσαι ἐσὺ παντίδος καὶ παμπόνηρος, εἶμαι κ' ἐγὼ ἀρκετὰ ἔξυπνη.

Σ' ἔκανα ν' ἀφήσῃς τὸ πρῶτο σου λιμερι καὶ σέπεισα νάθῃς ἐδῶ, ἐνῶ ἐγὼ προηγουμένως στὸ μέρος αὐτὸ εἶχα σταίλει τὸ Δερβέναγα μὲ τὰ παλικάρια του.

Σοῦστησα παγίδα, φωνηὰ Καραγκιοζή, κ' ἐσὺ ἔπεσες μέσα στὴν παγίδα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς. 'Η ψυχὴ τοῦ πατέρα μου ζητάει ἰκανοποίησι.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Κάτσε φρόνιμα, κυρά. Κάνω ἐγὼ καλὰ μὲ τὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα σου. Τ' ἀκούς;

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—'Οχι, πρέπει ἐγὼ νὰ ἴδω τιμωρήσω.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Καὶ θῆς νὰ μὲ ρίξῃς μέσα στὸ λάδι νὰ ξεροψηθῶ σὰ λουκουμάς;

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—Ναί.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Μπράβο! Δὲν ντρέπεται, κυρά, ποῦ θὰ πάω στὸν ἄλλον κόσμον λαδομένος;

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—Σὲ δίκασα πειὰ καὶ σὲ κατεδίκασα. 'Η ἀπόφασίς μου πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ. (Φωνάζει). Βελη!

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Στάσου, μορὲ κυρά. Μὲ τὰ σωστά σου τὸ λές πὼς θὰ μὲ ρίξῃς μέσα στὸ ζωματιστὸ λάδι;

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—Βεβαίως.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—'Ω, συφορά μου. 'Εγὼ, κυρά, λογάρια νὰ πεθάνω ἀπὸ σκοταμό...

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—Πὼς ἀπὸ σκοταμό;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Δηλαδή ἐλογάριζα νὰ κλέψω καμμιά μέρα καμμιά μπουγάδα, νὰ μὲ δοῦνε οἱ νοικοκυραῖοι καὶ νὰ μὲ σκοτώσουνε γιὰ νὰ γράψῃ μιά μέρα ἡ ἱστορία οἱ τὸ τάδε ἔτος μετὰ Χριστὸν ὁ Καραγκιοζὴς ἔπεσεν ἐνδόξως, μαχόμενος ὑπὲρ καζανιῶν καὶ μπουγάδας. (Μὲ παράπονο). 'Ας τ' ἀστεία, Βεζυροπούλα μου.

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—Δὲν κάνω διόλου ἀστεία. 'Εσκότωσες τὸν πατέρα μου. Πρέπει κ' ἐσὺ νὰ πεθάνῃς. Ἐμπρός, πές μου, πειὰ εἶναι ἡ τελευταία σου ἐπιθυμία;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—'Αχ, κυρά ἔχω μιά ἐπιθυμία μεγάλη, δὲν ξέρω ὅμως ἂν μπορῆς νὰ μοῦ τὴν κάνῃς.

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—Τί θέλεις;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Δηλαδή ἤθελα προτοῦ πεθάνω... (Διστάζει).

ΧΑΙΡ-Ι Ε. (νευρικά).—Λέγε λοιπόν.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—'Ηθελα, κυρά, προτοῦ πεθάνω νὰ γινόμουν...

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—Τί νὰ γινῶσουν;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Νὰ γινόμουν ἀστρονόμος!

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—Τί λές, βρὲ βλάκα; Γιὰ νὰ γίνῃς ἀστρονόμος πρέπει νὰ περάσουν εἴκοσι χρόνια τοῦλάχιστον.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Γιατί σου λέω. 'Υστερα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια ἔρχομαι καὶ μὲ καταδικάζῃς.

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—'Υστερα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ναί.

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—Τί λές, βρὲ, πονηρὲ; Μέσα στὰ εἴκοσι χρόνια θάχῃς πεθάνει.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Καὶ τί σὲ πειράζει ἐσέ-να κυρά;

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—'Οχι, ὄχι, θὰ πεθάνῃς τώρα

ἀμέσως.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Τὸλάχιστον, κυρά, δὲ μ' ἀφίνεις νὰ ζήσω ὥσπου οικονομῆσω ἐκεῖ-να τὰ ψιλὰ.

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—Ποιά ψιλὰ;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Τὰ ψιλὰ ποῦ σου χωστάω. Τὸ ξέρω, κυρά, πὼς αὐτὰ δὲν εἶναι μεγάλη πράγματα γιὰ σένα, ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ πεθάνω καὶ νὰ τὸ πάρω βάρος στὴ ψυχὴ μου.

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—Μὴ χάνῃς ἀδίκῃ τὰ λόγια σου. 'Η ἀπόφασίς μου εἶναι ὀριστική.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—'Αχ, κυρά, ὁ Θεὸς θὰ σὲ παιδέψῃ πολὺ ποῦ μὲ κοροΐδεψες.

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—Γιατί σὲ κοροΐδεψα;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Νά, πούλεγες τόσο καιρὸ πὼς μ' ἀγαπᾷς, πὼς δὲν μπορεῖς νὰ χάνῃς χωρὶς ἐμένα κ' ὅτι, ἂν ἔκανες μιά στιγμή νὰ μὲ βλέπῃς, θάπερνες τρακόσια δρᾶ-μια ρετινιόλαδο καὶ θάυτοκτονούσες.

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—Αὐτὰ ὄλα στὰ εἶπα γιὰ τὸ σκοπό μου.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Ποῖο σκοπό σου;

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—Γιὰ νὰ κατορθώσω νὰ σὲ πείσω ν' ἀλλάξῃς λιμερι καὶ νὰρθῃς ἐδῶ πάνω ποῦ ἤρθες.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Καὶ τί εἶπες νὰ κερδί-σῃς τοῦ λόγου σου μὲ τὸ ν' ἀλλάξω ἐγὼ λι-μερι;

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—Βλάκα. 'Εδῶ πάνω εἶχα σταί-λει τὸ Δερβέναγα νὰ σὲ περιμένῃ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—'Ωστε μουστήσες πα-γίδα;

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—Βεβαίως, γιὰ νὰ σ' ἐκδικηθῶ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—'Ωστε μ' ἀγαποῖσες ἐπὶ σὰ φέμματα; ..

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—Βεβαίως. Πὼς ἦτο δυνατόν ν' ἀγαπήσω ἐγὼ σὰ σωστὰ ἔσαν ἀσχημάνθρωπο σὰν ἐσένα, ἔνα λούστορο...

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Βερνίσι δῶ. Καὶ τὰ λε-φτά;

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—Ποιά λεφτά;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Τὰ λεφτὰ ποῦ μουδω-σες, τῆς δυὸ χιλιάδες.

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—Σοῦ τὰ ἔδαμα γιὰ νὰ σὲ ξεγε-λάσω.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—'Ωστε δὲ θὰ στὰ ξανα-δώσω πειὰ;

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—Δὲν θὰ εἶσαι πειὰ ζωντανὸς γιὰ νὰ μοῦ τὰ ἐξαναδώσῃς.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—'Αχ, κυρά, γιὰ ἔλα δῶ κοντὰ στὸ παράθυρο νὰ δῆς ὅσω.

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—Τί νὰ δῶ, βρὲ, κακὸς σου και-ρός;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Τί ὄμορφος ποῦ εἶναι ὁ κόσμος. 'Αχ, ὅσοι καὶ πόσοι ἄνθρωποι θὰ περπατᾶνε καὶ θὰ τρῶνε κ' ἐγὼ ὁ δυστυχῆς θὰ βρῶσκωμαι μέσα στὸ κρῦο χῶμα σὰν τὸ σαλιγκάρο. 'Αγ!

Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ διάλεξε ὁ χάρος νὰ μὲ πάρῃ τώρα ποῦ πήγῃ τὸ κρασί δυὸ τὸ κατοστάρι.

(Ἐνῶ ἡ Βεζυροπούλα κυττάζει ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, ξαφνικὰ τρυπώνει μέσα στὴν καλύβα τὸ Κολητῆρι, βλέπει τὸ καζάνι μὲ τὸ λάδι, τ' ἀρπάζει καὶ χάνεται).

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—Καραγκιοζή, ἐμπρός.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Στάσου, μορὲ κυρά. Δὲ βροσκεις κανένα ἄλλο θάνατο.

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—Τί ἄλλο θάνατο; Αὐτὸς ὁ θά-νατος ἀρμόζει σὲ κάτι κακούργου σὰν ἐσένα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Πνίξτε με καλλιτέρα, 'Ω, συφορά μου.

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—Νὰ σὲ πνίξω. 'Ω παντίδι Κα-ραγκιοζή. Σὲ ξέρω ἐγὼ καλὰ. Εἶσαι ἀξίος νὰ κλέψῃς τὸ σχοινὶ τῆς ἀγχόνῃς καὶ νὰ φύ-γῃς.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Γιατί μὲ προσβάλες, κυρά, νοικοκυρὴ ἄθροπο;

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—'Εμπρός, στὸ λάδι. Πέσε. (Γυ-ρίζεται νὰ δῇ τὸ καζάνι καὶ δὲν βλέπει τίπο-τα). Θεέ μου! Τί ἔγινε τὸ καζάνι μὲ τὸ λάδι;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. (ὁ ὁποῖος εἶδε τὸ Κο-λητῆρι ποῦ ἔκλεψε τὸ καζάνι). Βλέπεις, κυ-ρά, ποῦ ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ κακὸ!

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—Περὲργο πρᾶγμα τί ἔγινε τὸ καζάνι,

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Τί μὲ κυττᾷς ἐτσι; 'Εγὼ δὲν τὸ πήρα. Τί διάβολο, στὴν τσέπη μου θὰ τῶχο.

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—'Ὅλα μπορεῖς νὰ τὰ κάνῃς ἐσὺ, ἀναθεματισμένε, Καραγκιοζή.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—'Ασε με, κυρά, ἄσε με νὰ φύγω ἀπ' τὸ παράθυρο.

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—'Οχι, ὄχι, τώρα θὰ διατάξω νὰ φέρουν ἄλλο λάδι. Βελη...

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—'Ε, τώρα δὲν τὴν γλυ-τόνω. 'ἔχετε γειά, ραχοῦλες, κ' ἐσεῖς, πορ-τοφῶλια, ἔχετε γειά.

(Ἐρχεται ὁ Βελη. 'Ὁ Καραγκιοζὴς ὅμως, σὲ μιά στιγμή ποῦ ὁ Βελη συζητεῖ μὲ τὴν Χαίριε, ἀρπάζει τὸ κλίμα του ποῦ εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ σὲ μιά γωνία καὶ ἀστραπιαίως, τὸ βάζει μέσα στὸ στόμα τοῦ Βελη. Ἐκείνος, σὰν βλέπει τὸ κλίμα γιὰ πρώτη φορὰ, νσιμ-ίζει πὼς εἶνε στοιχειό, τὰ χάνει καὶ πέφτει κά-τω. 'Η Χαίριε βάζει ρῆς φωνὴς καὶ ὁ Καραγ-κιοζὴς μέσα σ' ὄλη αὐτὴ τὴ φασαρία βγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ γίνεταί ἀφαντος.)

ΧΑΙΡ-Ι Ε.—Πιάστε τον τὸν κακούργο!

ΔΕΡΒΕΝΑΓΑΣ.—Ποῦνὰ τὸν πιάω νὰν τὸ κἀνῃ μορτέδια. (τρέχει ἔξω.)

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. (τρέμων). 'Αχ, ἄχ, ἄχ, ἄλλη φορὰ δὲ σκοτώνω Βεζυράδες. Μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ.

(Ἐκεῖ, μέσα σὲ κάποιο ρεμματάκι ὁ Κα-ραγκιοζὴς συναντᾷ τὸ Κολητῆρι, ποῦ κάθη-ται καὶ τρώει σιγά-σιγά τὸ λάδι ἀπὸ τὸ κα-ζάνι.)

ΚΟΛΗΤΗΡΙ. Πὲ πατέλα, ζὲ πέσανες;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. Σοῦ! Μωρὲ, χρουσοῦ-ζικο, λάδι τρῶς;

ΚΟΛΗΤΗΡΙ. 'Αμὲ τί σὰ φάω. Τσοῦδι;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. Θὰ ψωριάσῃς, κακό-μοιρο.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ. 'Εγὼ τρώω τὸ λάδι ἀπὸ τὸ λύγγο καὶ ζὲ πασαίνω τίποτες καὶ τόλα ποῦ-ναι τόσο ὥραϊο τὸ λάδι σὰ πάσω; 'Α τὸ ζάλο, βλὲ πατέλα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. Σήκου γλήγορα νὰ φύ-γουμε! ἀπὸ δῶ, γιατί ὅπου νάσαι ἔφθασ' ὁ Βε-λη;

ΚΟΛΗΤΗΡΙ. Βλέ, πατέλα, γιατί ἔτλεχες;

'Ἐκλετσε τίποτα;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. 'Ασε, μορὲ παιδί μου, τόδα τῆς λιχουδιεῖς κ' ἔλα νὰ φύγουμε ἀπὸ τὸν καταραμένο αὐτὸ τόπο.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ. Μὰ ποῦ σὰ πάμε, ρὲ σὺ πα-τέλα;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. Μακρὰ, ὅπου μᾶς βγά-νει ἡ ἄρη.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ. Χωρὶς ἄλματα; Τί τᾶκανας, πατέλα, τ' ἄλματά σου; Τὰ πούλησες;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. 'Ας τὰ λόγια τώρα καὶ δρόμο.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ. Πατέλα, ἔξω χάμου ἔχω κρῦτες κάποιο ἀεοπλάνο.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. 'Α, συφορά μου. Πὲ σεῖς, ὁ γυιὸς μου ἔγινε κ' ἀεροπόρος.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ. Ζατί, μολέ, νὰ μὴ ζῆνω ἀε-ροπόδος;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. Ποῦ τὸ βρῆκες τ' ἀερο-πλάνο, μορὲ χρουσοῦζικο;

ΚΟΛΗΤΗΡΙ. Τῶχαν ἀφήσει ἐδῶ κάνει τσέ-νοι καὶ τοὺς τῶκλετσα. Καλὰ κανα;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. Μπράβο, παιδί μου. 'Αμ τῶξερα ἔγω δταν σ' ἐσοπούδαζα πὼς δὲν θὰ πάνε χαμένα τὰ ἔξοδά μου. Ποῦνε τ' ἀερο-πλάνο;

ΚΟΛΗΤΗΡΙ. 'Ἐξῶ, παρὰ πέρα.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. Ἐμπρός, ν' ἀνεβοῦμε ἀπάνω καὶ δρόμο.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ. Μὰ ποιὸς θὰν τὸ κουνᾷ, πατέλα;

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 2ην σελίδα.)